

39. ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ

μέτρῳ ὅντα, εἰς ὑπόνοιαν ἔρχονται τῶν τολμημάτων τῶν ἐμῶν,
καὶ προελθόντες ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιόντες, ἔπειτα τὰς θύρας
συγκλείσαντες, προσβαλόντες ὅπῃ τινι τὰ ὅμματα τῆς θύρας
ἐσκοποῦντο τάνδον. κἀγὼ τότε μηδὲν τοῦ δόλου εἰδὼς ἡρίστων
5 προσελθών. οἵδε τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων ὅρῶντες ἄριστον ἀπιστον·
εἶτα δὲ τοὺς ὁμοδούλους ἐκάλουν ἐπὶ τὴν ἐμὴν θέαν, καὶ γέλως
πολὺς ἦν, ὥστε καὶ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἥκουσεν τοῦ γέλωτος,
θορύβου ὅντος ἔξωθεν, καὶ ἥρετο τί ἐστιν ἐφ' ᾧ τοσοῦτον οἱ
ἔξω γελῶσιν. ἔπειτα δὲ ἥκουσεν, καὶ ἔξανίσταται τοῦ συμποσίου
10 καὶ διακύψας εἴσω ὅρᾳ με συὸς ἀγρίου μερίδα καταπίνοντα, καὶ
μέγα ἐν γέλωτι ἀναβοήσας εἰστρέχει εἴσω. κἀγὼ σφόδρα ἡχθόμην
ἐπὶ τοῦ δεσπότου κλέπτης ἄμα καὶ λίχνος ἑαλωκώς. ὁ δὲ πολὺν
εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἴσω ἄγεσθαι
εἰς τὸ ἐκείνου συμπόσιον, ἔπειτα τράπεζάν μοι παραθεῖναι εἰπε
15 καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ τῶν ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὅνῳ κατα-
φαγεῖν, κρέα λοπάδας ζωμοὺς ἵχθυς, τοῦτο μὲν <ἐν> γάρω καὶ
ἔλαιώ κατακειμένους, τοῦτο δὲ νάπυϊ ἐπικεχυμένους. κἀγὼ τὴν
τύχην ὅρων ἥδη ἀπαλόν μοι προσμειδιῶσαν καὶ μαθὼν ὅτι με
τοῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνασώσει, καίτοι ἥδη ἐμπεπλησμένος
20 ὅμως ἡρίστων τῇ τραπέζῃ παραστάσ. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο
τῷ γέλωτι. καί τις εἶπεν, “Καὶ πίεται οἶνον οὗτος ὁ ὄνος, ἦν τις
αὐτῷ ἐγκερασάμενος ἐπιδῶ”, καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευσεν κἀγὼ τὸ
προσενεχθὲν ἐπιον.

‘Ο δὲ οἶνον εἰκὸς ὅρῶν ἐμὲ κτῆμα παράδοξον τὴν μὲν τιμὴν τὴν 48
25 ἐμὴν κελεύει τῶν διοικητῶν τινι καταβαλεῖν τῷ ἐμὲ ὡνησαμένῳ
καὶ ἄλλῳ τοσοῦτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρω τῶν αὐτοῦ τινι
νεανίσκῳ καὶ εἶπε κατηχεῖν ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν
δυναίμην. τῷ δέ γε ῥάδια ἦν πάντα ὑπήκουον γὰρ εὐθὺν εἰς
30 ἄπαντα διδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲν κατακλίνεσθαι με ἐπὶ
κλίνης ὥσπερ ἄνθρωπον ἐπ’ ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα καὶ προσ-
παλαίειν αὐτῷ καὶ μὴν καὶ ὄρχεῖσθαι ἐπὶ τοὺς δύο ἐπανιστάμενον
ὅρθὸν καὶ κατανεύειν καὶ ἀνανεύειν πρὸς τὰς φωνὰς καὶ πάνθ'
ὅσα ἔδυνάμην μὲν καὶ δίχα τοῦ μανθάνειν ποιεῖν· καὶ τὸ πρᾶγμα